

РЕШЕНИЕ

№ 7675

гр. София, 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **9172** по описа за **2022** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение №1750/18.05.2022 г., постановено по н.а.х. дело №20211110213312/2021 г., по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 15-ти състав е отменил Наказателно постановление /НП/ № 21-4332-008916/28.04.2021 г., издадено от началника на група към отдел „Пътна полиция“-Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на основание чл. 177, ал. 1, т. 1 Закона за движение по пътищата (ЗДвП), на К. Д. П., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 лева, за нарушение на чл. 150а, ал. 1 ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е административнонаказващия орган /АНО/, чрез процесуалния му представител-юрк.Д., с искане да бъде отменено, като вместо него НП бъде потвърдено.

Наведените касационни основания са за нарушение на материалния закон и за допуснати съществени процесуални нарушения-чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр.чл. 63в от ЗАНН, аргументирани с доводи, че въззивната инстанция не е изпълнила задължението си, като не е положила необходимите усилия да събере всички относими доказателства, с оглед разкриване на обективната истина. Оспорва се

изводът на СРС, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на наказаното лице. Въззивната инстанция не била съобщила и разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Заявено и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, чрез пълномощника си-адв.Ч. депозира молба-становище за отхвърляне на касационната жалба, както и за присъждането на адвокатско възнаграждение в размер на 200 лева.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че на 25.02.2021 г. около 13:57 часа в [населено място], К. Д. П. управлявал собствения си л. а. марка „А.“, модел „А8“ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като на [улица]срещу бл.123 бил спрял за проверка от служители на СДВР. На място бил повикан екип на ОПП - СДВР, който извършил проверка и установил, че П. бил лишен от право да управлява моторно превозно средство, поради което съставил против него акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ бл. № 373429/25.02.2021 г. за нарушение на чл. 150а, ал. 1 ЗДвП.Актът е съставен в присъствието на двама свидетели и на П., а след това е и предявен на последния, който го подписал без възражения. Такива не постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на акта за установяване на административно нарушение било издадено обжалваното наказателно постановление, с което на основание чл. 177, ал. 1, т. 1 ЗДвП на жалбоподателя било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 150а, ал. 1 ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка въззивната инстанция приела, че АУАН и НП, не отговарят на изискванията на разпоредбите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, доколкото описанието на приетото за реализирано нарушение, респ. обстоятелствата, при които то е извършено, не са изложени изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетворят изискванията за пълнота на обвинителната теза и адекватното упражняване на реципрочното ѝ право на защита на лицето, срещу което се насочва административнонаказателното обвинение. Посочил е, че липсва наименование и дата на конкретния акт, по силата на който П. е бил лишен от правото да управлява МПС, което е от съществено значение за правото на защита на последния.

Решението е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. СРС не е допуснал съществено процесуално нарушение при осъществената преценка на събраните по

делото доказателствените материали. Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, но той е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл.14 НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства /напълно пренебрегнал/, формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, на което данните по делото не сочат. Въззивната инстанция е събрала всички относими, допустими и поискани от страните доказателства и е осъществила дължимия анализ на доказателствения материал.

Съгласно чл.150а, ал.1 ЗДвП, за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

В съставения АУАН и в издаденото въз основа на него НП, не се съдържат данни санкционираното лице да е лишено от право да управлява МПС с влязъл в сила съдебен или административен акт или за отнемане на СУМПС. В обстоятелствената част на издаденото НП са налице фактически твърдения за отнето свидетелство за управление на МПС с административен акт, като липсват данни, конкретизиращи и индивидуализиращи този акт /номер и дата на заповедта/. Следва да бъде отбелязано и това, че отнемането на СУМПС и лишаването от право да се управлява МПС са различни основания, за всяко от които е предвидено отделно наказание, съответно в хипотезата на чл.177, ал.1, т.1 от ЗДвП - за случаите, в които се управлява МПС от водач, който е бил лишен по съдебен или административен ред от правото да управлява МПС и тази по чл.177, ал.1, т.2, предл.второ от ЗДвП – за управление на МПС от водач, на когото СУМПС е отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 от ЗДвП. С оглед посоченото от административнонаказващия орган правно основание за налагане на административно наказание на П.- чл.177 ал.1 т.1 от ЗДвП, е следвало в наказателното постановление изпълнителното деяние да бъде описано като управление на МПС от лице, което е лишено от това право по съдебен или административен ред с изрично посочване на влезлия в сила акт, постановяващ лишаване от право на управление на МПС.

Неизпълнението на изискванията на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН е винаги съществено нарушение в административнонаказателното производството, защото води до ограничаване правото на защита на наказаното лице и заедно с това води до невъзможност съдът да упражни контрол за законсъобразност на НП и да провери дали правилно е приложен материалният закон и е определено наказанието. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл.59-63

ЗАНН следва да установи съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие на наказаното лице със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. Затова е необходимо да е налице индивидуализация на съответното административно нарушение съобразно изискванията на чл.57, ал.1, т.5-7 ЗАНН, което в разглеждания случай не е сторено.

Изложеното обуславя незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление. Като е достигнал до този извод и е отменил НП, СРС е постановил правилно решение, което се оставя в сила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК, вр.чл.63д, ал.1, прдл.2-ро ЗАНН, своевременно заявеното искане на ответника за присъждане на разноски се явява основателно и следва да бъде уважено за доказания им размер-200 лева заплатено адвокатско възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1750 от 18.05.2022 г., постановено по н.а.х. дело №20211110213312/2021 г., по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНАТА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на К. Д. П. с ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 200 /двеста / лева, разноски по делото.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.